

Okresní kolo Olympiády českého jazyka

Dne 7. 2. 2013 proběhlo okresní kolo Olympiády JČ, v němž naši školu reprezentovaly studentky Andrea Halaštová ze třídy 3. K a Anna Melicharová ze třídy 1. U.

Z celkového počtu 21 soutěžících a v těžké konkurenci především z řad studentů gymnázií se naše děvčata neztratila. Anna Melicharová získala pomyslnou bramborovou medaili, neboť jí scházel pouze 1 bod ke 3. místu. Andrea Halaštová byla v těsném závěsu za Aničkou. Dívkám blahopřejeme a děkujeme za úspěšnou reprezentaci školy.

Zde si můžete si přečíst jejich soutěžní práce. Jistě je oceníte stejně jako porota ve Zlíně.

Inzerát

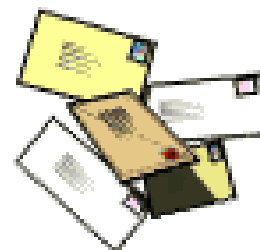
Budu vám vypravovat příběh o sobě. Stále nemůžu věřit, že se stal, přesto se přihodil zrovna mně.

Bylo mi něco přes šedesát let, řekla bych šedesát dva nebo tři, a opět jsem seděla jako každé ráno u kávy a hladila jednu z mých mnoha koček. Nemám děti ani manžela, nikdy jsem o to nestála, ale... nikdo nechce být sám.

Tak tedy, četla jsem si inzeráty v nesmělém pokušení vytočit hned několik nabízejících se čísel, když vtom vidím: „Starší a pohledná žena hledá společníka. Pište na adresu: Aneta Chmelařová, Růžová ulice 13, Praha 3.“

Civěla jsem nechápavě na těchto pár nevinných řádek pořád dokola. Co dělá inzerát o mně v novinách? Ihned jsem chtěla zavolat do redakce, kdo jej vložil, nebo nejde-li snad o chybu. Ale v tu chvíli přišla pošta – přesněji řečeno dopis.

Odesílatel – neuveden. Otevřela jsem jej tedy. Písmenka na papíře na mě svítila jako malé hvězdičky.

„Paní Chmelařová! Četl jsem Váš inzerát a... zavolejte mi. Nikdo nechce být sám - 737 636 344.“

Tot' vše. Říkala jsem si: „To je ale nehoráznost!“ Inzerát jsem nechtěla absolutně řešit. Ačkoliv mi to drobné písmo vykouzlilo úsměv na tváři, styděla jsem se. Za svůj život, za svou smutnou nepohodlnou samotu.

Cestou do obchodu jsem na chodbě potkala pana Procházku. Hodil na mě nesmělý úsměv jako vždycky a pozdrav k tomu. Není nad slušné sousedy.

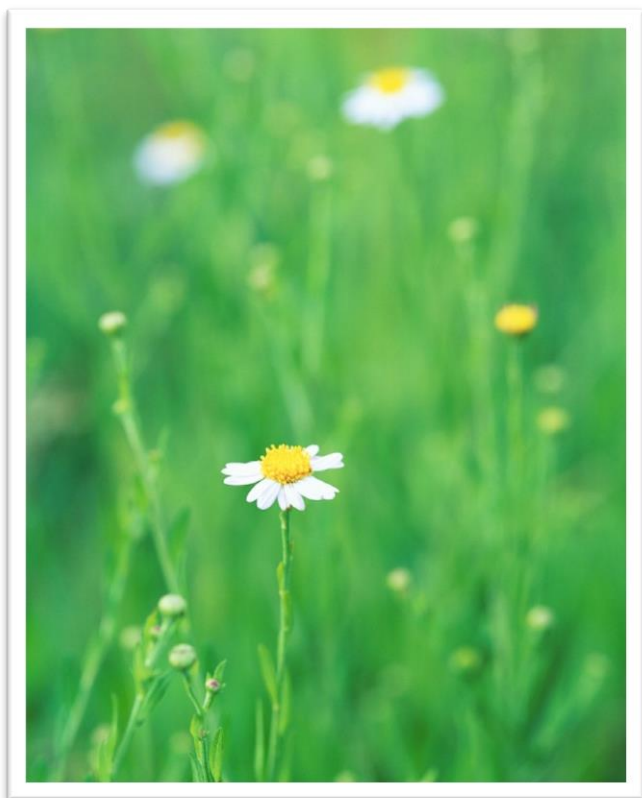
737 636 344... číslo se mi ozývalo v hlavě celý den jako bijící zvon. Zavolám, rozhodla jsem se. Už doma, ve svém bytě, opět s kočkou na klíně, vytáčím...V tu samou chvíli uslyším zvonit mobil na chodbě. Podívám se přes kukátko a k mému překvapení spatřím, jak se pan Procházka usmívá na svůj telefon...

A tak se to stalo. Už jsem nebyla stará panna. Začali jsme se s panem Procházkou vídat a po roce jsme překonali tu mršku stydlivost a oslovovali se křestními jmény. Po dvou letech se ke mně Honza nastěhoval.

Tisíckrát mi odpřisáhl na svůj život, že inzerát do novin nedal on, aby mi mohl napsat. Já ovšem dodnes nevím, zda mu mám věřit. Nikdo krom něj a naší pošťáčky mou adresu nezná. Nejspíš bych neměla zkoumat, jak se to stalo, ale být ráda, že se to stalo.

Nechám otázku, kdo naše duše spojil, nezodpovězenou.

Andrea Halaštová, 3. K

Ten, co přišel z prosluněné louky

Dodnes nevím, jestli se tomu dá věřit. A přitom věřím hodně věcem. Věřím na sníh v červnu, na zmrzlinu v půlce února, na pravdivý úsměv plný slz. Ale možná... Snad je to tím, že nevěřím v lidi. Že jsem nikdy neměla důvod v ně věřit. Však vás, kterým přijde mé vyprávění samozřejmé, prosím: Nejsm jediná, kdo chodí po světě a koho prosté myšlení i na někoho jiného než na sebe od cizích lidí překvapí. Vzpomeňte si někdy na to. Neobyčejnost mému příběhu dodává jen zapomínaná a opovrhovaná laskavost.

Stalo se to v tom prázdném období po mámině smrti. Rozpad rodiny, nepochopení ze strany kamarádů, změna školy i bydliště, to vše způsobovalo děsivý pocit vnitřní samoty. Dojem

prázdné schránky.

Šla jsem tehdy se psem k přehradě. Na vodě se lesklo slunce a všude všechno kvetlo s omamnou vůní jara. Šarik už uměl chodit bez vodítka a pobíhal okolo mě v protáhlých osmičkách.

Když jsme se vraceli, prostě tam stál. Kluk neurčitěho věku v zeleném tričku v půlce louky. Mával na mě. Ale já si přitom byla a jsem jistá, že jsem ho předtím nikdy neviděla. Chlapce s takovýma očima bych si pamatovala.

Přesto jsem k němu šla. Pozoroval mě a ani na okamžik neuhnul pohledem. Nestihla jsem svou otázku vyslovit. Rovnou odpověděl. Na nevyřčené.

"Jsem sám. A ty jsi rozbitá. Rozmlácená na tisíce kousků. Můžeme si pomoci navzájem."

Už netuším, co přesně jsem potom řekla. Ale nezapomenu na to třeskuté ticho a několikaminutovou výměnu pohledů mezi ním a mnou.

A taky nezapomenu na ty oči. Měl v nich dálky nikomu neznámých cest, touhu, která mu plní i sžírá srdce, a hlubiny děsivé možnosti pádu do nich.

Je pravdou, že tehdy jsem ho neviděla naposled. Než jsem musela odjet na internát své nové střední školy, vídali jsme se snad každý týden. Povídali jsme si o životě, bez záruky či touhy po jakékoliv protislužbě si pomáhali. Protože já mu na to tehdy, v bláznovství toho okamžiku prozářeného sluncem, kývla.

Dá se vidět do lidí takovým způsobem? On je důkazem, že dá. Můžeme pak zůstat neteční? V období, kdy na mě všichni křičeli pro každou slzu a nikdo mě nechápal, se náhle zjevil cizí chlapec. A věděl. Stačil mu na to jediný pohled.

A já se sama sebe musím ptát: „Je tak neuvěřitelné, že to poznal bez ptaní, nebo mí blízcí chápat mohli, a prostě jen chápat nechtěli?“

Svetr

Dostala jsem svetr
a pojmenovala ho Petr.
Moje mamka, stará Blanka,
vzala svetr, přiložila metr,
aby ho změřila
a pak do skříně vložila.
Jednoho rána
rozhodla se Blána,
že si svetr obleče
a následně s ním uteče.
Její plány zhatil fakt,
že molové neměli co žrát.
Svetr celý prožrali
a díry v něm nechali.
Blanka z toho spát nemůže
a tak se obrátí na muže.
Ten jí však moc neporadí
a to Blance strašně vadí!

studentky 1. M

Zima

Každý z nás si určitě pod tímto pojmem představí hned mráz, kopce sněhu, lyžování nebo krátké dny. V zimě jezdí lidé lyžovat do Alp, Beskyd, Krkonoš atd., udělají si dovolenou, aby si zalyžovali nebo odpočinuli třeba někde v termálech.

Když napadne sníh, všichni hned vytáhnou lopaty a začnou odklízet sníh, aby mohli vyjet autem z garáže, odejít do práce nebo do školy. Po ránu čekají zmrzlí na příjezd autobusu, který má obvykle zpoždění, protože někde zapadl ve sněhu. Děti bobují, sáňkují nebo stavějí sněhuláky.

Už brzo odpoledne je tma - lidé odcházejí do práce a do školy a vracejí se zase potmě. Koncem zimy už to bývá lepší, i když občas prší. Když však vysvitne slunce, sníh začne tát. Začíná jaro - stromy kvetou, tráva povyskočí a vše se začne zelenat. Oteplí se a lidé můžou své zimní bundy schovat konečně do skříně!

Natálie Zamániková, 1. M

Nenávist

Všichni ho velice dobře známe- sloveso NENÁVIDÍM... Denně naprosto běžně říkáme, že něco nebo někoho nenávidíme: jídlo v jídelně, učitelku nebo osobu, která je nám nesympatická. Ale uvědomujeme si vůbec pravý význam tohoto slova? Dle mého mínění ho podceňujeme, vyřkneme ho často bez rozmyšlení a bez špatného pocitu, bez výčitek. Jako by to bylo něco naprosto normálního, nad čím se ani nepozastavíme...

Nenávist je ale podle mého názoru jedna z nejhorších lidských vlastností, která stála a stojí u kořene mnoha hádek, konfliktů a válek. Dokážu si představit, že někteří lidé mají důvod nenávidět - třeba rodiče, kterým opilý řidič přeje dítě na přechodu a sám má pouze několik modřin... V takovém případě je asi přirozené, že nenávist vznikne, existuje. Někdy se dá pochopit. Ale říct, že někoho nenávidíte jenom proto, že vám není zrovna sympatický nebo že vám dal špatnou známku z testu, stojí za velké zamyšlení...

Kristýna Matiová, 1. M

Dva světy

Máma mi často říkává „ty jsi mi ale pěkný dáreček“. Asi má pravdu. Mé jméno znamená požehnání nebo dar, jmenuji se Ngozi. Je mi deset a jsem ještě malý oproti mému staršímu bratrovi. Ten má dvanáct a maminka ho pojmenovala Gamba – bojovník. Bydlím v zemi, kde pořád svítí slunce, rád svou vesnici nazývám kolébka paprsků, protože se tady každý den koupou v záři a teple. Jinak se však jmenuje Second Mekele a leží na území Etiopie.

Dneska jdeme do školy. Pan učitel povídal, že každý člověk touží po lidském vědění. I já se rád učím, ale ještě raději se schovávám v kouzelných travách a stromech našeho kraje a vařím lektvary z písku a kamínků.

Jsem s Gambou v jedné třídě, což je divné, když je o tolik větší než já, ale maminka říkala, že je to dobře, protože na mě alespoň bude dávat pozor. Gamba na mě dohlíží vždycky, rodiče mu měli dát spíše jméno Geteye (můj pán).

Chtěl bych, aby s námi do školy mohla i máma, protože sama nikdy do žádné nechodila, ale musí jít pro vodu. Když se u nás řekne „ženská práce“, všichni vědí, že jde o vodu, kterou nosí ženy do svých domovů. Měli jsme vrt nedaleko od našeho bydlení, ze kterého jsme čerpali vodu, ale rozbil se. Můžeme také brát vodu z blízkého rybníčku, ale tatínek říká, že to není bezpečné. Maminka tedy chodí dvě hodiny k dalšímu zdroji.

Zmatek jako vždycky. Zajímalo by mě, jestli to je tak v každé pražské domácnosti nebo jsme jen my živoucí úkaz chaosu.

„Vezmi si do školy pití!“ křičím na Karolínu.

„Nic tu nemáme!“ oponuje mi.

„Kohoutek je ti málo?“

„Mami, nežijeme ve středověku, abych pila na svačinu vodu. Koupím si po cestě colu,“ a než stačím cokoliv namítnout, je má dcera ze dveří pryč.

Vykličkuju z kuchyně, království drobků z chleba a nádobí od večere, a vyrazím do práce. Tam mě čeká hluboké rozčarování z našeho světa.

„Máme zprávy od našich kolegů z Etiopie. V tamní vesnici selhal vrt a etiopští lidé nemají dostatečný přístup k pitné vodě,“ sděluje mi novinky kolega Marek.

„Dá se spravit?“

„To dá, ale stálo by nás to šedesát tisíc. A těžko říct, zda nám to povolí nebo jestli naše neziskovka získá další sponzorský dar.“

Po cestě ze školy jsme s Gambou závodili, kdo bude dříve doma.

„Vodu dnes nemám,“ vítala nás máma hned ve dveřích.

„Ale já mám žízeň! Vyhrál jsem závod!“ spustil Gamba a rozčilením vystrčil svůj velký ret.

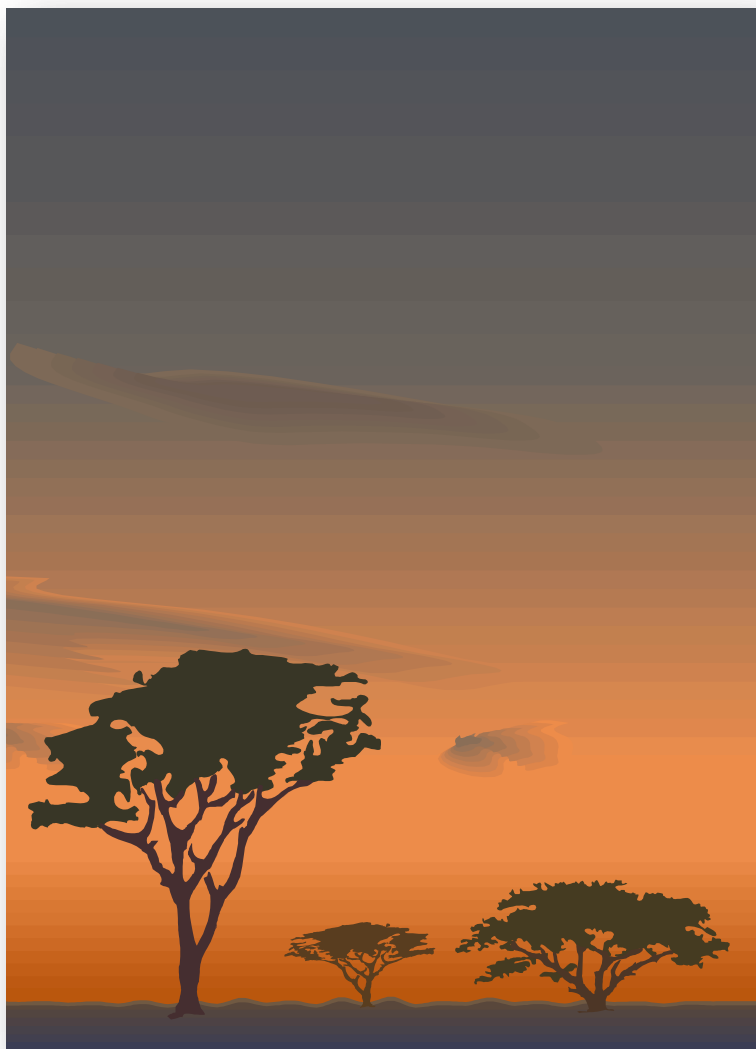
Rozběhl jsem se za máminou barevnou sukni, abych ji mohl obejmout.

„Proč nemáme vodu, mami?“

„Čekala jsem tři hodiny a stejně jsem se ani nedostala na řadu. Čekat déle, nestihnu připravit jídlo. Příště nech bratra vyhrát a bude mít větší žízeň než ty,“ ukončila to maminka a nám nezbylo než přikývnout nad její logikou.

Je to marné žádat na „vyšších místech“ o ušlechtilý čin, pokud nemáte peníze nebo způsob, jak je získat. Nesmíte tomu však ani za mák říct

peníze či finance, ale
„prostředky pro svůj cíl“.

„Co jsi tak skleslá?“

„V Africe umírají lidé na
žízeň,“ objasním situaci
manželovi.

„To ale není žádná
novinka.“

„Potřebuju šedesát tisíc na nový vrt. Můžeš mi vypomoct?“

„Miláčku, do Afriky se posílají příspěvky pořád. Ti si tam už musí mít jako arabští
šejkové!“

„K čemu mi pak je, že je můj manžel bohatý podnikatel?“ vsadím sílu na své strašidelně
modré oči a spolкну kousavou odpověď na jeho předešlou poznámku.

„Uvidíme, co se s tím dá dělat...“ odpoví. A mám to v kapse!

Gamba mi dnes prozradil tajemství. Měl jsem z toho radost, protože táta říká, že tajemství
jsou perly v našich myšlenkách. Dělal všední dny zajímavými a člověk se cítí důležitě, když
ví, že je zasvěcen do něčeho, o čem ostatní nemají ani ponětí. Brácha tedy udělal
z obyčejného dne malého Ngozi den tajného agenta!

„Dnes jsem tu žízeň nemohl vydržet... Ngozi, já jsem závodník, rozumíš! A ti by měli
hodně pít. Musím cvičit do budoucna, budu běhávat ve velkých stadionech. Byl jsem se napít
u rybníku.“

„Ale to nesmíme! Rodiče to zakázali!“ vychrlil jsem do jeho vzrušených hnědých očí.

„Ale to je něco jiného, je to kvůli práci. A taky je to TAJEMSTVÍ. Je to jen mezi námi,
bráško, už to přece víckrát neudělám.“

Věděl jsem, že je to pravda. Gamba je už skoro dospělý, stará se o mě i o sebe. Ví, co dělá.

Praha 5, třetí patro, z okna, vidím jen déšť, smog a něco málo Prahy. V domě je nepřírozně přetopeno nebo mi je horko z té nervozity. Když se podívám na Marka, nějak mě neuklidňuje, třepe se jak ratlák a pobíhá a řeční před komisí.

„Opravení zdroje tekutin pro Etiopany je velmi důležité! V našich zájmech je především pomáhat rozvojovým zemím, a co je větší pomoc, než poskytnutí pitné vody?“

A než začal vytahovat své prezentace a grafy, zarazil ho pan Krátký:

„To je moc hezké, pane Chmelař, ale přemýšleli jste s tímhle báječným nápadem také nad prostředky k provedení plánu?“

„Třicet tisíc obdržíme jako sponzorský dar od firmy SPOLAR a-a-a...“ mé koktání dozní doztracena, protože to je vše, co máme. Oba dva zpozorujeme pochybovačné výrazy přítomných pánu a vycítíme jejich myšlenky na oběd.

„No takže... ehm, zatím tu záležitost můžeme odložit...“

Ach, jo, musí tu být ještě nějaká neobjevená cestička. Pánové si už balí, to ne – a co je to kruci s tím topením?! Marek lapá po dechu a oči mu bloudí ke své tašce s grafy.

„A co fond Klubu přátel? Jistě tam ještě zbývají finance...?“ napadne mě.

Muži z komise si mezi sebou vymění kradmé pohledy a opět si posedají.

Ano! A to je ta nevyšlapaná pěšinka!

Dnes jsem šel do školy sám. Moje chůze s okolními zvuky aut a lidí zpívali melodii Afriky. Procházel jsem prachem z cesty a přemýšlel nad tím, že touhle dobou by už Gamba vyhrával v závodění. Doufám, že nás jednou vezme s sebou do velkého a barevného světa, až bude slavný běžec. Teď je ale nemocný. Maminka ráno brečela a chtěla, ať jí přiznám, že bratr pil z rybníku. Chtěla mě nachytat, ale Ngozi ví, co je to tajemství! Pěkně jsem nechal tu perlu ve své hlavě a představoval si, jak se tam asi leskne a roste, když Gambu nezradím.

Domů jsem běžel taky osamocený a k bráchovi jsem pořád nemohl. Čekalo se na doktora. Slovo doktor je u nás ještě důležitější než agent nebo závodník, tatínek to slovo vždy vydechne s úctou, jakoby mluvil o nějakém svatém. Chtěl bych být doktorem.

Každý večer se procházím kolem našeho domu a nasávám sladkou vůni noci a sýrového Měsíce. Dnes mě to nelákalo. Toužil jsem cítit maminku, schoulit se v jejích silných pažích barvy dřeva baobabu.

„Doktor to spraví,“ ujišťoval nás před pár dny táta.

„Gamba je bojovník,“ prohlašuje rozhodně mamka. Včera upadl do mdlob i po doktorových radách a lécích. Když se teď zeptám rodičů, kdy už s ním půjdu zase do školy, jejich oči plné slz se podívají stranou...

Ale Gamba ví vždycky, co dělá, je to přece můj starší bratr. Věřím, že za pár dní už budeme zase závodit.

Vydala SOŠ Luhačovice, Masarykova 101/ Náklad 200 kusů.

Odpočívá redaktorka, grafická úprava a sazba: Mgr. Šárka Klimková, jazyková úprava: Mgr. Věra Pařízková, logo listu: Mgr. Kateřina Koláčková

MKČRE 13086/Tisk SOŠ Luhačovice

Redakce nenese zodpovědnost za věcnou správnost zveřejňovaných příspěvků